

Chương 565: Nghỉ Ngơi

(Số từ: 2956)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:21 PM 24/09/2023

Ký túc xá Royal Class là nơi ở của những sinh viên đã quyết định nghỉ đông ở đó và đã được phép làm như vậy.

Tuy nhiên, không phải tất cả họ đều đã quay lại và một số không thể quay lại nên nơi này có vẻ không đông đúc.

Rốt cuộc, Ký túc xá Royal Class chỉ có sức chứa 120 người.

Ban đầu không có nhiều người, bây giờ lại càng ít hơn, nên bầu không khí khá yên tĩnh.

Ludwig dỡ đồ đạc trong phòng ký túc xá, nơi đã lâu rồi anh không gặp. Anh không có nhiều tài sản và chúng cũng không có giá trị gì đặc biệt.

Sau khi thản nhiên dỡ đồ đạc ra, Ludwig rời khỏi phòng và chạm trán với ai đó.

"Ludwig..."

"À, Detto. Đã lâu không gặp."

Dettomolian, người thường có vẻ mặt nhợt nhạt, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào cánh tay phải không tồn tại của Ludwig.

"...Tôi đã nghe về nó."

"Bằng cách nào đó tôi đã kết thúc như thế này."

Ludwig gãi đầu bằng cánh tay trái và nở một nụ cười ngượng ngịu.

Dettomolian không ngạc nhiên vì anh đã nghe tin tức về Ludwig và Delphine từ những người đã trở về trước đó.

"Cậu đã khỏe chưa?"

"Về phần tôi... Chẳng có chuyện gì xảy ra cả..."

Trước lời nói của Dettomolian, Ludwig gật đầu như thể nhẹ nhõm. Anh nhìn quanh hành lang ký túc xá Class B yên tĩnh.

Chỉ có Dettomolian đi ngang qua.

"Còn những người khác?"

"Họ dường như đang bận rộn với việc nghiên cứu của mình."

"Tôi hiểu rồi. Họ không quay lại để nghỉ ngơi..."

Louis, Christina và Anna đã trở lại ký túc xá cách đây không lâu.

Không giống như Ludwig, người được phân công ở hậu phương, ba người họ đã trở về ký túc xá vì họ có nhiệm vụ phải hoàn thành.

Đối với anh thì khác.

Không giống như Ludwig, người bị buộc phải ở lại Temple theo lệnh của Hoàng tộc, họ sẽ được triển khai đến tiền tuyến của Lực lượng Đồng minh nếu cần.

Và rồi, chủ nhân của mệnh lệnh Hoàng tộc đó.

"Có vẻ như cậu đã trở lại."

Bertus giơ tay về phía Ludwig khi anh bước vào hành lang Ký túc xá Class B.

Dettomolian rời đến tòa nhà câu lạc bộ, nói rằng anh có việc phải làm, chỉ để lại Ludwig và Bertus trong Ký túc xá Class B.

Sau khi trở thành Hoàng đế, Bertus có rất ít cơ hội gặp gỡ các bạn cùng lớp của mình, ngoại trừ một vài người trong số họ.

Người mà Bertus nhìn thấy thường xuyên nhất không phải là Ellen mà là Evia từ B-7, một người sử dụng khả năng ngoại cảm, đóng quân tại trụ sở với vai trò liên lạc.

Tiếp theo là Ellen, và sau đó là những người tham gia nghiên cứu ma thuật.

Vậy là đã khá lâu rồi Ludwig và Bertus mới gặp lại nhau.

"Chỉ cần thoải mái khi ở bên tôi. Tôi thích như vậy."

"À, ừm... Được rồi."

Khi Ludwig có vẻ không biết phải làm gì, anh gãi gãi sau đầu với một nụ cười ngượng ngịu.

"Cám ơn vì đã quan tâm."

Ludwig cảm thấy mình phải nói điều đó vì chính Hoàng đế đã ra lệnh cho anh quay trở lại Temple.

"Trông cậu chẳng biết ơn chút nào cả."

"..."

Đối với bất kỳ ai đang theo dõi, Ludwig dường như tuyệt vọng hơn về hoàn cảnh của mình hơn là biết ơn. Có vẻ như anh ấy nói vậy chỉ vì anh ấy phải làm vậy.

"...Không, thật đấy. Tôi rất biết ơn."

"Tôi hiểu mong muốn chiến đấu nhiều hơn của cậu. Tôi cũng biết rằng với tình trạng hiện tại, cậu vẫn có năng lực hơn bất kỳ người lính bình thường nào. Nhưng... cậu không phải là một người lính bình thường nữa."

"...Tôi hiểu cậu muốn nói gì."

Đúng là hầu hết những người lính bình thường đều bị coi là có thể bị tiêu hao và chết một cách vô nghĩa trong trận chiến.

Tuy nhiên, ngay cả những người lính bình thường đó, nếu họ bị thương và sống sót, sẽ không được đưa trở lại trận chiến.

Ludwig vẫn còn sức chiến đấu, nhưng với tư cách là một chiến binh Royal Class cực kỳ quan trọng, cái chết của anh sẽ làm suy giảm đáng kể tinh thần của toàn bộ Royal Class. Đó là lý do tại sao anh bị buộc phải lùi về hậu phương, và Ludwig biết rất rõ điều này. Đó chỉ là một viên thuốc đắng để nuốt.

Không còn khả năng chiến đấu và trở thành gánh nặng cho đồng đội, anh phải rút lui về tuyến sau.

"Thật tiếc cho Delphine... Tôi không được nói chuyện nhiều với cậu ấy, nhưng tôi nghe nói cậu ấy là một người bạn tốt."

"..."

Bertus không biết rõ về Delphine, nhưng Ludwig có vô số kỷ niệm với Delphine Izzard. Anh đã bắt lực chứng kiến cái chết của một người quý giá như vậy ngay trước mắt mình. Đó vừa là cơn ác mộng vừa là hiện thực của Ludwig.

"Tất cả là lỗi của tôi."

"...Cái gì?"

"Delphine bị thương khi cố giúp tôi, tất cả là lỗi của tôi."

Ludwig lằm bằm với ánh mắt trống rỗng.

"Tôi yếu đuối... Tất cả là lỗi của tôi."

Bertus im lặng nhìn Ludwig tự trách mình.

Mọi người đều cảm thấy tội lỗi, và giống như Bertus, Ludwig đang tự trách mình trong tình huống này. Bertus định nói rằng không còn cách nào khác hoặc ít nhất họ đã cứu được Scarlett, nhưng anh ta ngậm miệng lại.

Ludwig đã tan vỡ.

Đó không phải là một sự kiện đặc biệt hay hiếm gặp.

Giống như mọi người khác, Ludwig cũng trải qua quá trình tương tự.

Sau khi rút lui khỏi chiến trường, anh sẽ dần suy sụp trong vực sâu bất lực của mình.

Điều Ludwig cần không phải là sự cảm thông hay an ủi.

"Có rất nhiều việc cần phải làm ở Đế quốc và có rất nhiều nơi cần đến cậu."

Anh cần hiểu rằng anh có thể tìm thấy mục đích của mình bên ngoài chiến trường.

"Tôi sẽ tìm cho cậu một vị trí trong đội bảo vệ. Nó không phải là chính thức, nhưng hãy thử xem. Chúng ta sẽ quyết định sau xem cậu có phù hợp với công việc này hay không."

Anh cần phải cảm thấy rằng mình không bất lực.

Hiện tại, Ellen là người duy nhất ở ký túc xá Class A năm hai.

Tất nhiên, số lượng người thuộc Royal Class rất ít.

Đó là lý do tại sao bữa ăn không được diễn ra trong ký túc xá của Royal Class mà ở phòng tiệc lớn trong ký túc xá chung, nơi các sinh viên từ các năm khác nhau hòa nhập trong giờ ăn.

Ellen đã từng ăn rất nhiều.

Tuy nhiên, trên chiến trường không có thời gian và lương thực là nguồn tài nguyên khan hiếm.

Vì vậy, Ellen ăn ít hơn trên chiến trường, nơi cô cần ăn nhiều hơn những người lính bình thường.

-Nhăm nhăm nhăm

Có lẽ vì đã lâu rồi mới được ở một nơi thoải mái nên Ellen ăn khá nhiều, tuy không nhiều như trước.

Chất lượng bữa ăn của lớp Temple Royal đã giảm đáng kể sau Thảm Hoạ Cổng.

Vì thế, Ellen không còn ăn ngấu nghiến như trước nữa.

-Nhăm nhăm

Tuy nhiên, nhìn thấy cô ăn no sau một thời gian dài khiến anh cảm thấy dễ chịu.

...Nhưng nghĩ lại, nó giống như một con thú cưng cảm thấy vui mừng khi thấy chủ nhân của nó ăn ngon vậy. Đó không phải là một tình huống vô lý sao?

Dù sao đi nữa, anh có thể làm gì với cảm giác thỏa mãn này?

Cô chiến đấu trên chiến trường, ăn uống như một con chim.

Ellen có thực sự tiết kiệm nhiên liệu không?

"Ellen, cậu mang theo con mèo à?"

"Đúng vậy."

"Được lớn lên ở đây cũng tốt cho nó. Nghĩ cũng hay đấy.

Ellen, cậu cũng nghỉ ngơi ở đây à?"

"Tạm thời."

"Đúng vậy. Cậu cần nghỉ ngơi."

Và vì vậy, những thành viên Royal Class khác mà anh gặp ở căn cứ của Lực lượng Đồng minh sẽ nhận ra anh, vuốt ve anh vài lần hoặc bắt chuyện với Ellen.

Tôi ngồi cạnh Ellen, người đang ngồi ở một chiếc bàn dài hình chữ nhật.

Ellen đưa cho tôi một chiếc xúc xích, có lẽ để chuẩn bị cho bữa ăn của tôi, và tôi nhấm nháp nó.

Nó có thể có hình dạng kỳ lạ nhưng vẫn phù hợp để dùng cho con người.

Tất nhiên, tôi không theo cô ấy đến phòng ăn chỉ để mua xúc xích sỏi.

Tôi đang tìm kiếm những thành viên Class B.

Đầu tiên là Anna de Gerna.

Không phải ở đây.

Thứ hai, Christina và Louis Ancton.

Cũng không có ở đây.

Những thành viên Class B duy nhất có mặt là Ludwig và Dettomolian.

Tôi đã nghĩ mình sẽ gặp Anna, Christina và Louis Ancton nếu đến ký túc xá, nhưng tôi không thể nhìn thấy họ.

Tôi không thể dẫn dắt cuộc trò chuyện, vì vậy trừ khi tên của họ được nhắc đến, tôi không có cách nào biết được chuyện gì đang xảy ra.

Ai đó làm ơn nói chuyện đi!

Anna, Christina, Louis.

Ai đó có thể vui lòng hỏi họ đang ở đâu không?

“Detto, Louis và những người khác có ở trong phòng thí nghiệm không? Ăn ở đó luôn á? Đã lâu rồi không gặp họ.”

"Có lẽ vậy....."

“Vậy họ có ở lại đó không? Không phải thế là quá lâu sao?”

“Họ quay lại vài ngày một lần...”

Ludwig!

Cậu là nhất.

Vậy là họ ở đây!

Tôi chỉ đùa thôi.

Nhìn nhận hoàn cảnh của tôi một cách khách quan, tôi không thể nói gì khác.

Vài ngày sau trở lại Temple.

Tôi chỉ đang chơi đùa thôi.

*Bẹp! Bẹp!

Như để ra hiệu cho tôi đến, Ellen ngồi xuống băng ghế và dùng lòng bàn tay gõ nhẹ vào chỗ ngồi bên cạnh. Tôi nhẹ nhàng nhảy lên và ngồi xuống băng ghế.

-Meow

Ngoài việc đi theo Ellen đi dạo, tôi không có việc gì để làm. May mắn thay, Ellen đã không giao tôi cho Bertus và quay trở lại Lực lượng Đồng minh.

Có vẻ như cô ấy cũng đang có một kỳ nghỉ được chờ đợi từ lâu ở Temple.

Ban đầu, tôi dự định thu thập thông tin.

Nhưng tôi không thể, ngay cả khi tôi muốn.

Thứ nhất, Ellen luôn đưa tôi đi cùng, và thứ hai, những sinh viên Class B, ngoại trừ Dettomolian và Ludwig, hầu như không trở lại ký túc xá.

Chắc chắn ba người đều ở trong Temple, nhưng rất khó nhìn rõ mặt họ.

Tôi tự hỏi liệu họ có ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu hay thứ gì tương tự không.

Và tôi đã có một ý tưởng sơ bộ về nơi có thể xảy ra.

Thực tế là tôi không thể nhìn thấy ba thứ tôi đang tìm kiếm
thôi cũng đã đủ thông tin rồi.

Việc không ai trong số họ lần lượt quay lại mà rời đi và
không quay lại cùng một lúc, nghĩa là họ đã ở bên nhau.

Vì vậy, tôi biết rằng cả ba người họ đều tham gia vào
nghiên cứu bí mật của Đế quốc.

Nghiên cứu bí mật liên quan đến hài cốt của một chiến
binh.

Trong trường hợp của Louis, sự hiểu biết đặc biệt của anh
ấy về tất cả các lĩnh vực ma thuật đã mang lại ý nghĩa cho
dự án.

Tôi có thể đoán được tài năng của Anna, [Ma thuật đen].

Nhưng tài năng của Christina, [Giả kim thuật].

Tôi không thể hiểu tại sao lại cần đến một nhà giả kim.

Họ đang làm cái quái gì vậy?

Hiện tại, tôi quyết định quan sát tình hình thay vì trắng trợn
làm điều gì đó đáng ngờ hoặc trở lại hình dạng con người
để điều tra hoặc trinh sát.

Ở Edina, người ta nói rằng tôi có nhiều thời gian để thu
thập thông tin nên hiện tại tôi không phải lo lắng về nơi đó.

Vì vậy, tất cả những gì tôi làm là nhìn Ellen nghỉ ngơi vì tôi
không còn việc gì để làm.

Đôi khi, cô bất tỉnh và lơ đãng một lúc, nhưng không hề có ý định rời khỏi Temple. Khi Ellen như vậy, cô ấy sẽ ngồi lơ đãng một lúc trước khi lấy lại được ý thức.

"Ta thường đến đây."

-Meow

Ngọn đồi của lối đi Temple

Đó là nơi thường được tổ chức như một khóa luyện tập.

Adriana và tôi đã thường xuyên chạy đến đó, vô số lần một mình và nhiều lần cùng với Ellen.

Ellen nhìn xuống khung cảnh bên dưới ngọn đồi với ánh mắt mờ nhạt và xa xăm.

Có vẻ như tôi không cần cô ấy nói ra điều cô ấy đang nghĩ – tôi đã biết rồi.

Có lẽ cô ấy cũng đang có suy nghĩ giống tôi.

Nghỉ ngơi cũng là một chiến lược.

Những từ như vậy đã được sử dụng trong quân đội.

Quản lý sự mệt mỏi đương nhiên là một vấn đề rất quan trọng để duy trì hiệu quả chiến đấu của quân đội, vì vậy việc nghỉ ngơi cũng chiếm một phần rất quan trọng trong hoạt động quân sự. Đó chỉ là điều tự nhiên.

Như vậy, nói nghỉ ngơi cũng là một chiến lược không chỉ là một câu nói – nó thực sự là một chiến lược rất quan trọng. Ellen, người chịu trách nhiệm trinh sát và tiêu diệt trong hầu hết các trận chiến, luôn dẫn đầu. Khi chiếm đóng một nơi nào đó, cô ra ngoài bình định khu vực xung quanh, trở về sau cùng.

Cô là người đầu tiên lao vào chiến trường và là người cuối cùng trở về.

Tất nhiên, có những ngày nghỉ ngơi xen kẽ, nhưng Ellen sẽ luôn lao ra ngoài nếu nhận được cuộc gọi từ trụ sở chính, ngay cả khi cô ấy đang ngủ.

Bây giờ Ellen đang nghỉ ngơi.

Cô đã hoàn toàn chấp nhận lời nói của Bertus rằng cô phải nghỉ ngơi.

Giống như Ludwig đã bị buộc phải quay trở lại từ phía sau chiến trường vì lợi ích của người khác.

Vì lợi ích của người khác, Ellen chấp nhận rằng cô phải nghỉ ngơi.

Đó không phải là duy trì sự căng thẳng trên chiến trường, ngủ quên trên chiếc giường tạm bợ.

Cô ấy bình yên vô sự, không biết gì về thế giới trong phòng riêng của mình, mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình và không ai tìm kiếm cô ấy.

Ellen không chỉ ăn mà còn ngủ rất nhiều.

Như thể đang cố gắng ngủ bù mà cô không thể ngủ được. Như thể bây giờ cô đang cố gắng ngủ hết để sau này không thể ngủ được.

Cô ngủ hơn 12 tiếng mỗi ngày, đôi khi bỏ bữa và thậm chí còn ngủ trưa.

Cô ấy hẳn đã kiệt sức đến mức nào?

Đó không chỉ là vấn đề về Lực lượng Đồng minh.

Kể từ Thảm Hoạ Cổng, Ellen liên tục bị lôi kéo vào những trận chiến với quái vật.

Từ nơi này đến nơi khác, từ chiến trường này đến chiến trường khác.

Không ngừng lao vào các trận chiến và tiêu diệt quái vật.

Cứ như thể Ellen đang được nghỉ ngơi đằng hoàng lần đầu tiên sau gần ba năm kể từ Thảm Hoạ Cổng.

Tôi cũng bận rộn kể từ Thảm Hoạ Cổng, nhưng tôi không thường xuyên chiến đấu nữa. Trên thực tế, tôi đã dành nhiều ngày hơn để giải quyết công việc nội bộ của Edina.

Hơn nữa, chẳng phải tôi đã nghỉ ngơi rất lâu ở Rlzaira sao?

Nhưng Ellen phải tiếp tục chiến đấu và chiến đấu.

Ellen đang ngủ, ôm chần như chết.

Nghỉ ngơi đằng hoàng trong một thời gian dài như vậy có lẽ là lần đầu tiên Ellen kể từ Thảm Hoạ Cổng.

Vì vậy không thể tránh khỏi việc cô ngủ như chết, như để tiêu tan đi những mệt mỏi tích tụ trong tâm hồn.

Cửa phòng Ellen hơi hé mở.

Vì nếu đóng lại, tôi sẽ có cảm giác như bị mắc kẹt. Sau một giấc ngủ dài, Ellen xin lỗi vì thấy tôi vẫn ngồi trong phòng và đã để cửa hé mở khi cô ấy ngủ.

Như muốn nói, hãy đến và đi tùy ý mi.

Dù sao đi nữa, không có ai trong ký túc xá Class A để tìm Ellen.

Cô ấy dường như biết rằng tôi sẽ quay lại sớm nếu tôi ra ngoài nên cô ấy không có ý định nhốt tôi.

Tất nhiên, Ellen có lẽ không biết rằng cô thực sự không nên nuôi một con mèo như vậy.

Thời gian đã là đầu giờ tối.

Tôi nên đến ký túc xá Class B một lần.

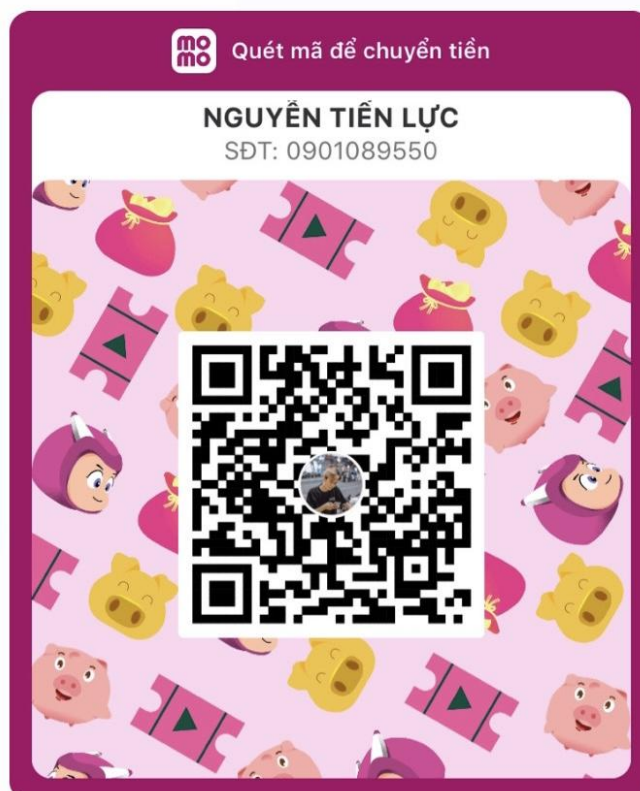
Ba người mà tôi đang tìm kiếm có thể đã quay trở lại hôm nay.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

NGUYEN TIEN LUC
69110000814828
BIDV-CN Đồng Tháp

Thanks For Reading